

UZASADNIENIE

R. N. została oskarżona o to, że w okresie od dnia 24 listopada do dnia 30 listopada 2016 r. w R. i w innym nieustalonym miejscu, w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego w postaci wyłudzenia pożyczki, swoim zachowaniem ułatwiła jego popełnienie w ten sposób, że zajmując się pośrednictwem kredytowym, w celu uzyskania dla P. R. od (...) Bank (...) S.A. pożyczki pieniężnej w kwocie 50.000 zł, przekazała K. S. (1) zajmującemu się pośrednictwem kredytowym poświadczający nieprawdę dokument – zaświadczenie o jego zatrudnieniu w (...) Sp. z o.o. w P. i osiągniętych przez niego dochodach, w której to spółce zatrudniony nie był, jak również podrobione wydruki potwierdzające wpływy wynagrodzenia na jego rachunek w (...) Bank (...) S.A., które to dokumenty zostały następnie przekazane do placówki Banku w R. przy ul. (...) oraz udzielała mu rad i informacji w zakresie możliwości uzyskania pożyczki, w następstwie czego P. R. usiłował wyłudzić z (...) Bank (...) S.A. pożyczkę pieniężną w kwocie 50.000 zł na szkodę tego banku, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z powodu zatrzymania go przez Policję, tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

Sąd Rejonowy w Radomsku wyrokiem z dnia 5 września 2018 roku w sprawie II K 37/18 :

- uznał oskarżoną R. N. za winną popełnienia zarzucanego jej przestępstwa, przyjmując, iż wyczerpało ono dyspozycję art. 18 § 3 kkk w zw. z art. 286 § 1 kk, art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk oraz art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonej karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych,
- na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk oraz art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesił oskarżonej wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 2 lat próby;
- na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 kk orzekł wobec oskarżonej obowiązek wykonywania pracy zarobkowej w okresie próby;
- zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 380 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 93,84 złote tytułem obowiązku zwrotu wydatków poniesionych w sprawie.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonej w całości na korzyść oskarżonej.

Apelacja obrońcy oskarżonej zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na powadzeniu zupełnie dowolnej oceny dowodów i przyjęciu za udowodnione faktów wynikających z materiału dowodowego, a to że:

- R. N. była pomocnikiem w popełnieniu przestępstwa oszustwa kredytowego przez P. R., oszustwa oraz podrobienia dokumentów przez przekazanie K. S. (1) zaświadczenia o zatrudnieniu w (...) sp. z o.o. w P. oraz podrobionych wydruków wynagrodzenia za pracę na rachunku w banku (...), a także udzielanie rad w zakresie możliwości uzyskania pożyczki - w przypadku gdy ta okoliczność nie ma żadnego odzwierciedlenia w ustalonym przez Sąd a quo materiale dowodowym,
- R. N. jest „współpracującą koleżanką, która ma doświadczenie i wiedzę w zakresie udzielania kredytów”, o której wspomina P. R., w przypadku gdy tą osobą jest prawdopodobnie pośrednik kredytowy p. M. P., która prowadzi firmę (...) w R.;
- dowody i poszlaki łączą się w logiczną całość w przypadku, gdy takiego połączenia nie ma, a R. N. przypadkowo została skojarzona ze sprawą wyłudzenia kredytu;

- R. N. „przygotowała odpowiednie i konieczne dokumenty, a następnie musiała je przekazać K. S. (1)” w przypadku gdy materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie takiej aktywności oskarżonej;
- R. N. znała personalia kredytobiorcy, podczas gdy ich nie znała i do dziś nie zna P. R., zaś ze zgromadzonego materiału w sprawie nie sposób wysnuć takich konstatacji;
- R. N. udzieliła świadomego pomocnictwa do dokonania przestępstwa przez inne osoby, w przypadku gdy nie udowodniono jej umyślności i godzenia się na taką okoliczność, a wręcz materiał dowodowy ową świadomość oskarżonej wyklucza

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 21 grudnia 2018 roku Prokurator wnosił o nieuwzględnienie wniesionej apelacji i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja obrońcy oskarżonej R. N. nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w oparciu o rzetelnie i wszechstronnie oceniony materiał dowodowy. Każdy istotny dowód został poddany analizie i oceniony w kontekście innych, powiązanych z nim dowodów. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy jest obiektywna, prawidłowa, zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, oparta o całością ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego i jako taka korzystna z ochrony jaką daje art. 7 kpk.

Zarzuty przedstawione w apelacji mają w istocie charakter polemiczny i opierają się wyłącznie na odmiennej i subiektywnej ocenie przeprowadzonych przez Sąd meriti dowodów. Apelacja nie przedstawia także w praktyce żadnych przekonujących argumentów, które podważyłyby prawidłowość dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych.

Niewątpliwie przedmiotowa sprawa, w zakresie stawianych oskarżonej zarzutów ma charakter poszlakowy, gdyż istotnie brak jest bezpośredniego dowodu, który mógłby wskazywać, iż oskarżona dokonała zarzucanego jej czynu. Nie oznacza to jednak, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na przypisanie oskarżonej sprawstwa i winy w zakresie zarzucanego jej przestępstwa.

Podnieść wszak trzeba, że ujawniony w niniejszej sprawie zespół (łańcuch) poszlak, rozumianych jako udowodnione fakty uboczne, prowadzi w drodze logicznego rozumowania, do stwierdzenia jedynej możliwej do przyjęcia – z punktu widzenia zasad logiki i doświadczenia życiowego – wersji zdarzenia, z której wynika, że oskarżona dopuściła się przypisanego jej czynu. Ustalenia faktyczne nie zawsze wszak muszą bezpośrednio wynikać z określonych dowodów. Mogą one także wypływać z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami," jeżeli owa sytuacja jest tego rodzaju, że sianowi oczywistą przesłankę, na której podstawie doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, iż dane okoliczności faktyczne istotnie wystąpiły.

Taka właśnie sytuacja w przedmiotowej sprawie miała miejsce. Fakt główny, to jest ustalenie, iż oskarżona w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego w postaci wyłudzenia pożyczki, swoim zachowaniem ułatwiła jego popełnienie w ten sposób, że zajmując się pośrednictwem kredytowym, w celu uzyskania dla P. R. od (...) Bank (...) S.A. pożyczki pieniężnej w kwocie 50.000 zł, przekazała K. S. (1) zajmującemu się pośrednictwem kredytowym poświadczający nieprawdę dokument – zaświadczenie o jego zatrudnieniu w (...) Sp. z o.o. w P. i osiąganych przez niego dochodach, w której to spółce zatrudniony nie był, jak również podrobione wydruki potwierdzające wpływy wynagrodzenia na jego rachunek w (...) Bank (...) S.A., które to dokumenty zostały następnie przekazane do placówki Banku w R. przy ul. (...) oraz udzielała mu rad i informacji w zakresie możliwości uzyskania pożyczki,

w następstwie czego P. R. usiłował wyłudzić z (...) Bank (...) S.A. pożyczkę pieniężną w kwocie 50.000 zł na szkodę tego banku, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z powodu zatrzymania go przez Policję, został dowiedziony wnioskami, jakie należało wysnuć z udowodnionych faktów ubocznych. Powyższy zespół udowodnionych poszlak, połączył się w nierozzerwalny łańcuch, prowadzący pośrednio, przy zastosowaniu zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, do stwierdzenia, że oskarżona dopuściła się inkryminowanego jej czynu.

Oskarżona miała sposobność ku temu. Prowadziła działalność kredytową skupiającą swój cel na pomocy w uzyskaniu “trudnego kredytu”. Istotnie, jak to podkreśla Sąd meriti, prosta analiza dokumentów pochodzących z Biura (...), nieodparcie wskazuje, że sytuacja kredytowa B. K., jak też K. R., pod względem ich zdolności kredytowej, była “trudna”. Zasady zaś logicznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia zawodowego pozwalają na uznanie, że w takiej sytuacji B. K. mógł poszukiwać sposobu na zaciągnięcie kolejnego kredytu.

Nie ma przy tym znaczenia, że początkująca kontakt oskarżonej z B. K. korespondencja e – mailowa zawiera wnioski kredytowe do innych, niż pokrzywdzony bank. Sam skarżący przy tym wskazuje, że są to wnioski ogólnodostępne (można je ściągnąć ze strony internetowej), jako takie więc można je uznać za wzorcowe, jako paradygmat. Wiedza i doświadczenie życiowe wskazuje, że taki “wzorzec” można dostosować do potrzeb klienta, konkretnego banku. Zwłaszcza, takie możliwości z racji prowadzonej działalności – pośrednictwa kredytowego posiadali przecież S. J. i M. P..

O ile rację ma skarżący, że naturalną rzeczą jest, że oskarżona mogła wysłać do B. K. wiadomości e – mail zawierające druki wniosków kredytowych z prośbą o ich odesłanie – jako do potencjalnego klienta, o tyle nie przekonują twierdzenia apelanta o rzekomej przypadkowości, pomyłce odesłania oskarżonej przez B. K. właśnie plików o nazwach “P. J. DO.pdf” oraz “Akt notarialny (...) SP (...).pdf” w sytuacji, gdy właśnie plik o nazwie “P. J. DO.pdf” był też przedmiotem korespondencji e – mailowej pomiędzy K. S. (2), a S. J. i M. P..

To właśnie świadkowie S. J. i M. P. – będący współnikami firmy zajmującej się pośrednictwem kredytowym – w swych zeznaniach ujawnili mechanizm działania procedury udzielania trudnego kredytu i nakreślili, w jaki sposób (nawet w modelu hipotetycznym) to oskarżona mogła dostarczać stosownych dokumentów i porad. Słusznie Sąd meriti uznał depozycje tych świadków za wiarygodne. Bowiem ich zeznania są kategoryczne, spójne i wzajemnie się uzupełniają na każdym z etapów postępowania. Na wiarygodność zeznań tych świadków wpływa także okoliczność, że świadkowie ci nie pominęli faktów dla siebie niewygodnych i ich samych obciążających. Jednocześnie nie mieli jakiegokolwiek powodu, aby bezpodstawnie pomawiać oskarżoną o czyny, które nie były z jej udziałem. Zeznania tych świadków korespondują z treścią zeznań A. S. i E. S. pracowników banku, które ujawniły przestępstwo i uczestniczyły w policyjnej prowokacji.

Apelujący stara się nie dostrzegać, uwypuklając fakt, że oskarżona nie знаła nikogo z w/w osób uczestniczących w oszukańczym procederze, że oskarżona kilkakrotnie kontaktowała się telefonicznie, tak z B. K., jak też K. S. (2). Przy czym, dla ustalenia sprawstwa oskarżonej nie ma istotnego znaczenia, że oskarżona nie znała, czy też nie kojarzyła wszystkich uczestników “szajki”, ale fakt nawiązywania kontaktów z poszczególnymi osobami.

Natomiast logiczne i poparte rzeczową argumentacją są rozważania Sądu meriti obrazujące czasowo – przestrzenną konfigurację działań powyżej wymienionych osób dokonaną przede wszystkim w oparciu o protokoły oględzin telefonów komórkowych, analizy wykazu połączeń telefonicznych na płycie CD, oraz wydruków korespondencji mailowej.

Nie można tracić z pola widzenia faktu, że K. S. (1) dysponował plikiem “P. J. DO.pdf” i następnie przesłał go S. J. i M. P.. Ten plik uprzednio zaś otrzymała oskarżona od B. K. w odpowiedzi na korespondencję mailową w pierwszym rzędzie do niego wysłaną. W sprawie nie ma jakiegokolwiek logicznego wytłumaczenia, dla rzekomej przypadkowości wysłania przez B. K. do oskarżonej w/w korespondencji, która stała się przedmiotem dalszego obiegu. Analizując konfigurację czasową połączeń telefonicznych i sms – owych, nawiązywanych przez oskarżoną i B. K. w powiązaniu z prowadzonymi rozmowami telefonicznymi przez oskarżoną z K. S. (2) zważyć należy, że z początku po przesłaniu w/w plików były to rozmowy i wymiana korespondencji sms – wej jedynie z B. K., następnie kilkakrotnie (w dniach

16, 18, 20 i 21 listopada 2016 roku) doszło do sytuacji, że oskarżona nawiązywała kontakt telefoniczny i sms – wy z obojgiem w/w świadków w tym samym dniu. Następnie w grudniu 2016 roku kontaktowała się jedynie z B. K..

Aktywizacja wspomnianych wspólnych połączeń miała miejsce od dnia 16 listopada 2016 roku i trwała do dnia 21 listopada 2016 roku. Zważyć należy, że w tym okresie K. S. (1) nawiązał kontakt z M. P. i S. J. oferując współpracę i przesyłając w dniu 21 listopada 2016 roku wspomniany plik "P. J. DO.pdf". Zdarzenie to spowodowało, że w dalszym ciągu K. S. (1) przekazywał informacje M. P. o dokładnych danych P. R., jak też przedstawił pliki z żadanymi wydrukami wpływów wynagrodzenia na jego konto bankowe celem uwiarygodnienia zdolności kredytowej.

Tym samym, rację ma Sąd Rejonowy konkludując, że rola oskarżonej była znamienne. Dostarczyła ona bowiem istotnych dokumentów i informacji w zasadzie niezbędnych do uwiarygodnienia P. R. jako solidnego pożyczkobiorcy, posiadającego zdolność kredytową. W pełni jest więc uprawnione stanowisko Sądu Rejonowego, że bez pomocy oskarżonej B. K. najprawdopodobniej nie zdecydowałby się na tak ryzykowny "przekręt".

W kwestii zarzutu skarżącego, że "wspomnianą koleżanką, która ma doświadczenie i wiedzę w zakresie udzielania kredytów" miałyby być M. P., nie zaś oskarżona R. N. zważyć należy, że K. S. (1) wypowiedział tę kwestię w biurze M. P., do jej współnika. Informował go więc o kimś obcym dla rozmówcy i nadto pochodzącym z K..

Rację ma więc Sąd I instancji wskazując na istotny fakt, że skoro K. S. (1) był w posiadaniu tożsamego pliku, jaki uprzednio otrzymała oskarżona i posiadał z nią we wspomnianym okresie, jak i potem dość częsty kontakt, to nasuwa się oczywisty wniosek, że ten plik posiadał właśnie od oskarżonej R. N.. W sprawie też nie ma jakichkolwiek podstaw do wskazania, jakiejś innej osoby, od której K. S. (1) rzekomo mógłby uzyskać takie dokumenty, w tym jak potwierdzenie przelewów wynagrodzeń na rachunek bankowy P. R., skoro we wspomnianym okresie zanotowano jedynie jego faktyczny kontakt telefoniczny i e – mailowy z oskarżoną. Ogniwem łączącym początkowe zdarzenia jest B. K.. Nawet, gdyby czysto hipotetycznie przyjąć, że to właśnie on posiadać mógłby wiedzę na temat P. R. (w tym przekazać plik "P. J. DO.pdf"), to w sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów, że B. K. kontaktowałaby się stale z M. P. i S. J..

W realiach przedmiotowej sprawy, wyeliminować należy możliwość wystąpienia jakichkolwiek innych wersji zdarzeń, jak tego oczekuje skarżący.

Skarżący zarzucając Sądowi meriti dowolność rozumowania, które doprowadziło tenże Sąd do przyjęcia, jako udowodnionego, zaistnienia omówionego wyżej faktu głównego, w sposób wybiórczy wskazuje na poszczególne poszlaki, pomijając to, że w rozpoznawanej sprawie zaistniał określony zespół tychże poszlak. A przecież w procesie poszlakowym, nie można skupiać uwagi na pojedynczej poszlacie, abstrahując od pewnej całości ujawnionych faktów ubocznych (w judykaturze wyraźnie akcentuje się pojęcie „zespół poszlak”, czy też „łańcuch poszlak” - por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.07.1992 r., II KRN 102/92, LEX nr 22075, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.06.2001 r., II KKN 550/98, LEX nr 51674, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3.10.1974 r., 1 KR 174/74, opubl. OSNKW 1975/3-4/40).

Reasumując powyższe rozważania, stwierdzić należy, iż zarzuty skarżącego, że Sąd Rejonowy dokonał stroniczej i dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, uznając oskarżoną za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, okazały się niezasadne. Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd Okręgowy nie dopatrył się w procedowaniu Sądu meriti obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, jak również błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku.

Również i wymierzzonej za przypisany czyn kary w żaden sposób nie można uznać za zbyt surową, w stosunku do całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Przy określeniu wysokości kary Sąd Rejonowy uwzględnił wszystkie istotne okoliczności mające znaczenie z punktu widzenia dyrektyw sformułowanych w art. 53 k.k.

Sąd I instancji właściwie ocenił zachowanie oskarżonej od strony prawno – karnej, uwzględniając całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych rzutujących na wymiar orzeczonej wobec oskarżonej kary. W tym stanie rzeczy, zdaniem Sądu Okręgowego, orzeczona wobec oskarżonej kara 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym

zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat wzmioniona dodatkowo karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych każda stawka w wysokości 10 złotych, jest adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu, a nade wszystko spełni pożądane cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, jako słuszny i odpowiadający prawu.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o przepisy powołane w części dyspozytywnej.